

२०७२ चैत्र ६ शनिबार १९-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातःमुरली “बापदादा” मधुवन

“मीठे बच्चे- सबैभन्दा ठूलो बिमारी देह-अभिमानको हो, यसबाट नै पतन भएको हो, त्यसैले अब देही-अभिमानी बन ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको कर्मातीत अवस्था कहिले हुन्छ ?

उत्तर:- जब योगबलद्वारा कर्मभोगमाथि विजय प्राप्त गर्नेछौ । पूरा-पूरा देही-अभिमानी बन्छौ । यो देह-अभिमानको रोग नै सबैभन्दा ठूलो हो, यसबाट दुनियाँ पतित बनेको हो । देही-अभिमानी बन्यौ भने त्यो खुशी, त्यो नशा रहन्छ, चालचलन पनि सुध्रिन्छ ।

गीत:- रात के राही थक मत जाना.....

ओम् शान्ति । राहीको अर्थ त बच्चाहरूले सुन्यौ । तिमी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मणहरू सिवाय अरू त कसैले सम्झाउन सक्दैन । तिमी जो देवी-देवता थियौ, थियौ त मनुष्य तर तिम्रो चालचलन धेरै राम्रो थियो । तिमी सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण थियौ । तिमी विश्वको मालिक थियौ । हीरा जस्तोबाट कौडीसमान कसरी बनिन्छ, यो कोही मनुष्यले जान्दैन । तिमीले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार परिवर्तन भएका छौ । अहिले तिमी देवता बनेका छैनौ । नवीकरण भइरहेका छौ । कोही थोरै बदलिएका छन्, कसैको ५ प्रतिशत, कसैको १० प्रतिशत चालचलन बदलिदै जान्छ । दुनियाँलाई यो थाहा छैन विश्व स्वर्ग थियो, भन्छन्- पनि- क्राइस्टभन्दा ३ हजार वर्ष पहिले यहाँ देवी-देवता थिए, उनीहरूमा यस्ता गुण थिए जसकारण उनीहरूलाई भगवान्-भगवती भनिन्थ्यो । अहिले त त्यो गुण छैन । मनुष्यको समझमा आउँदैन, दुनियाँ जो यति धनवान थियो, त्यसको फेरि पतन कसरी भयो ? त्यो पनि बाबा नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ । तिमी पनि सम्झाउन सक्छौ, जसको चलन सुध्रिएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, जब तिमी देवी-देवता थियौ तब आत्म-अभिमानी थियौ फेरि जब रावण राज्य शुरू भयो तब देह-अभिमानी बनेका छौ । यो देह-अभिमानको सबैभन्दा ठूलो बिमारी तिमीलाई लागेको छ । सत्ययुगमा तिमी आत्म-अभिमानी थियौ, धेरै सुखी थियौ, कसले तिमीलाई यस्तो बनायो ? यो कसैले पनि जान्दैनन् । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- तिम्रो पतन किन भयो ? आफ्नो धर्मलाई भुलेका छौ । भारतवर्ष कौडी बराबर बनेको छ । त्यसको मूल कारण के हो ? देह-अभिमान । यो पनि ड्रामा बनेको छ । मनुष्यले यो जान्दैनन्- भारतवर्ष यति धनवान थियो फेरि गरिब कसरी बन्यो, हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थियौं । फेरि हामी कसरी धर्मभ्रष्ट, कर्मभ्रष्ट बन्यौं । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- रावण राज्य भएकाले तिमी देह-अभिमानी बन्यौ, त्यसैले तिम्रो यो हालत हुन पुग्यो । सिँढीमा पनि देखाइएको छ- कसरी पतन भयो । कौडी बराबर हुनुको पनि मुख्य कारण देह-अभिमान हो । यो पनि बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । शास्त्रमा कल्पको आयु लाखौं वर्ष लगाइदिएका छन् । आजकल समझदार छन् किश्चयनहरू । उनीहरूले पनि भन्छन्- क्राइस्टभन्दा ३ हजार वर्ष पहिले प्याराडाइज थियो । उनीहरूले यो बुझ्दैनन्- प्राचीन भारत, जसलाई स्वर्ग, हेविन भनिन्छ । आजकल त भारतको पूरा इतिहास-भूगोललाई जान्दैनन् । बच्चाहरूमा थोरै ज्ञान छ भने देह-अभिमान आउँछ । सम्झन्छन्- म जस्तो कोही छैन । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- भारतवर्षको यस्तो दुर्दशा किन भयो ? बापू गान्धी पनि भन्दथे- पतित-पावन आउनुहोस्, आएर रामराज्य स्थापना गर्नुहोस् । आत्मालाई अवश्य कुनै बेला बाबाबाट सुख मिलेको थियो, त्यसैले पतित-पावनलाई याद गर्छन् ।

२०७२ चैत्र ६ शनिबार १९-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातःमुरली “बापदादा” मधुबन

बाबा सम्भाउनुहुन्छ- मेरा बच्चा जो शूद्रबाट बदलिएर ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू पनि पूरा देही-अभिमानी बन्दैनन्। घरी-घरी देह-अभिमानमा आइहाल्छन्। यो हो सबैभन्दा पुरानो रोग, जसबाट यो हाल भएको छ। देही-अभिमानी बन्नमा बडो मेहनत छ। जति देही-अभिमानी बन्छौ त्यति बाबालाई याद गर्छौ। फेरि अथाह खुशी रहनुपर्छ। गायन गरिन्छ- पर्वाह थियो पार ब्रह्मा रहने परमेश्वरको। उहाँ मिल्नुभयो, उहाँबाट २१ जन्मको वर्सा मिल्छ। बाँकी के चाहियो ? तिमी केवल देही-अभिमानी बन, म एकलाई याद गर। ठिक छ, गृहस्थ व्यवहार बस। सारा दुनियाँ देह-अभिमानमा छ। भारत जो यति उच्च थियो त्यसको पतन भएको छ। इतिहास-भूगोल के हो, यो कसैले बताउन सक्दैन। यो कुरा कुनै पनि शास्त्रमा छैन। देवताहरू आत्म-अभिमानी थिए। जान्दथे- एक देहलाई छोडेर अर्को लिनु छ। परमात्म-अभिमानी थिएनन्। तिमी जति बाबालाई याद गर्छौ, देही-अभिमानी रहन्छौ त्यति धेरै मीठो बन्छौ। देह-अभिमानमा आउनाले नै लडाईँ गर्नु, भगडा गर्नु, बाँदरपना आउँछ- यो बाबाले सम्भाउनुहुन्छ। यी बाबाले पनि बुझिरहेका छन्। बच्चाहरू देह-अभिमानमा आएर शिवबाबालाई भुल्छन्। राम्रा राम्रा बच्चाहरू देह-अभिमानमा रहन्छन्। देही-अभिमानी बन्दै बन्दैनन्। तिमी कसैलाई पनि यो बेहदको इतिहास-भूगोल सम्भाउन सक्छौ। वास्तवमा सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजधानी थियो। ड्रामाको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन। भारत जो यति गिन्यो, पतनको जड हो देह-अभिमान। बच्चाहरूमा पनि देह-अभिमान आउँछ। यो बुझ्दैनन्- हामीलाई कसले निर्देशन दिन्छ ? सदैव सम्भ, शिवबाबाले दिनुहुन्छ। शिवबाबालाई याद नगर्नाले नै देह-अभिमानमा आउँछौ। सारा दुनियाँ देह-अभिमानी बनेको छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर, आफूलाई आत्मा सम्भ। आत्माले यस देहद्वारा सुन्छ, पार्ट खेल्छ। बाबाले कति राम्रोसँग सम्भाउनुहुन्छ। गर्न त भाषण धेरै राम्रो गर्छन् तर चालचलन पनि त राम्रो हुनुपर्‍यो नि। देह-अभिमान हुने भएकाले फेल हुन्छन्। त्यो खुशी वा नशा रहँदैन। फेरि ठूला विकर्म पनि उनीहरूबाट हुन्छ, जसकारण ठूलो दण्डका भागी बन्छन्। देह-अभिमानी बन्नाले धेरै नोक्सान हुन्छ। धेरै सजाय खानुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो ईश्वरीय सरकार हो नि। मेरो दाहिने हात हुन् धर्मराज। तिमी राम्रो कर्म गर्छौ भने त्यसको फल राम्रो मिल्छ। नराम्रो कर्म गर्छौ भने त्यसको सजाय खान्छौ। सबैले गर्भ जेलमा पनि सजाय खान्छन्। त्यसमा पनि एउटा कहानी छ। यी सबै कुरा यही समयका हुन्। महिमा एक बाबाको हो। अरू कसैको महिमा हुँदै होइन यसैले लेखिन्छ- त्रिमूर्ति शिवजयन्ती हो डायमन्ड। बाँकी सबै हुन् कौडी। शिवबाबा सिवाय कसैले पावन बनाउन सक्दैन। पावन बन्छन् फेरि रावणले पतित बनाउँछ। जसकारण सबै देह-अभिमानी बनेका छन्। अहिले तिमी देही-अभिमानी बन्छौ। यो देही-अभिमानी अवस्था २१ जन्म चल्यो। त्यसैले बलिहारी एकको गाइन्छ। विश्वलाई स्वर्ग बनाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ। यो कसैलाई थाहा छैन- शिवबाबा कहिले आउनुभयो ? उहाँको हिस्ट्री सबैभन्दा पहिले हुनुपर्छ। शिव भनिन्छ नै परमपिता परमात्मालाई।

तिमीले जान्दछौ- देह अभिमानका कारण पतन हुन्छ। यस्तो हुन्छ अनि बाबा आउनुहुन्छ उत्थान गर्न। उत्थान र पतन, दिन र रात, ज्ञान सूर्य प्रगटा, अज्ञान अन्धेर विनाश। सबैभन्दा धेरै अज्ञान हो यो देह-अभिमान। आत्माको विषयमा त कसैलाई थाहा छैन। आत्मा सो परमात्मा भनिदिन्छन् त्यसैले कति पाप आत्मा भएका छन्। यसैले पतन भएको हो। ८४ जन्म लिएका छन्, सिँढी तल भर्दै आएका छन्। यो खेल बनेको छ। यो विश्वको इतिहास-भूगोल तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ, अरू

२०७२ चैत्र ६ शनिबार १९-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातःमुरली “बापदादा” मधुबन कसैले जान्दैन। विश्वको पतन कसरी भयो? त्यो त बुझ्दछन् साइन्सबाट धेरै उन्नति भएको छ। यो बुझ्दैनन्— दुनियाँ अझै पतन नर्क बनेको छ। देह-अभिमान धेरै छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिमीलाई देही-अभिमानी बन्नु छ। राम्रा-राम्रा महारथी धेरै छन्। ज्ञान बडो राम्ररी सुनाउँछन् तर देह-भिमान पूरा हटेको छैन। देह-अभिमानका कारण कसैमा क्रोधको अंश, कसैमा मोहको अंश, केही न केही छ। चालचलन सुधिनुपन्यो नि। धेरै धेरै मीठो बन्नुपर्छ। उदाहरण दिन्छन्— बाघ र बाखा एकै ठाउँमा पानी पिउँछन्। वहाँ कुनै यस्तो दुःख दिनेवाला जनावर पनि हुँदैनन्। यी कुरालाई पनि मुश्किलले कसैले सम्झन्छन्। नम्बरवार बुझ्नेछन्। कर्मभोग निस्किएर जाओस्, कर्मातीत भएर जाऊन्, यो मुश्किल हुन्छ। धेरै देह-अभिमानमा आउँछन्। थाहा हुँदैन— हामीलाई यो मत कसले दिन्छ? श्रीमत, श्रीकृष्णद्वारा कसरी मिल्न सक्छ? शिवबाबा भन्नुहुन्छ— यिनी विना श्रीमत कसरी दिन्छु? स्थायी रथ मेरो यो हो। देह-अभिमानमा आएर उल्टो-सुल्टो कार्य गरेर त्यसै आफ्नो बर्बादी नगर। नत्र नतीजा के हुन्छ! धेरै कम पद पाउँछौ। पढेका अगाडि नपढेकाले भारी बोक्छन्। धेरैले भन्छन्— इतिहास-भूगोल जो पूर्ण हुनुपर्ने हो त्यो छैन। त्यसैले उनीहरूलाई सम्झाउनुपर्छ। तिमी विना त कसैले सम्झाउन सक्दैन। तर देही-अभिमानी स्थिति चाहिन्छ, उनीहरूले नै उच्च पद पाउन सक्छन्। अहिले त कर्मातीत अवस्था कसैको भएको छैन। यिनी माथि त धेरै भन्भटहरू छन्। कति फिक्र रहन्छ। सम्झन्छन्— सबै ड्रामा अनुसार हुन्छ। फेरि पनि सम्झाउनको लागि युक्तिहरू त रचनुपर्छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी धेरै देही-अभिमानी बन्न सक्छौ। तिमीमाथि कुनै बोझ छैन, बाबामाथि त बोझ छ। हेड त यिनी हुन् नि— प्रजापिता ब्रह्मा। तर यो कसैलाई थाहा छैन, यिनमा शिवबाबा बस्नुभएको छ। तिमीहरूमा पनि कोही मुश्किलले यस निश्चयमा रहन्छन्। त्यसैले यो विश्वको इतिहास-भूगोल जान्नुपर्छ नि। यहाँ स्वर्ग कहिले थियो, फेरि कहाँ गयो? कसरी पतन भयो? यो कसैलाई थाहा छैन। जबसम्म तिमीले सम्झाउँदैनौ, तबसम्म कसैले बुझ्न सक्दैन यसैले बाबा निर्देशन दिनुहुन्छ। लेखापढी गरेर विद्यालयमा विश्वको इतिहास-भूगोल बताउनुपर्छ। पतनको बारेमा भाषण गर्नुपर्छ। भारत हीराजस्तै थियो त्यो फेरि कौडी जस्तै कसरी बन्यो? कति वर्ष लाग्यो? हामी सम्झाउँछौं। यस्ता पर्चा एरोप्लनद्वारा गिराउन सक्छौ। सम्झाउनेवाला बडो होसियार चाहिन्छ। सरकारले चाहेमा सरकारकै हल विज्ञान भवन जो दिल्लीमा छ, वहाँ सबैलाई बोलाउनुपर्छ। अखबारमा पनि छापियोस्। कार्ड पनि सबैलाई पठाइयोस्। हामी तपाईंलाई सारा विश्वको इतिहास-भूगोल आदिदेखि अन्त्यसम्म सम्झाउँछौ। आफैं आउँछन्, जान्छन्। पैसाको कुरै छैन। मानौं, मसँग कोही मिल्न आयो, उपहार प्रदान गर्छन् भने म लिन सक्दिनँ। सेवा गर्नको लागि काममा लगाउँछु, बाँकी म लिन सक्दिनँ। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीबाट दान लिएर के गरूँ, जुन फेरि भरेर दिनुपर्छ। म पक्का शर्पाफ (व्यापारी) हुँ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलध्ने बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

२०७२ चैत्र ६ शनिबार १९-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातःमुरली “बापदादा” मधुवन

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) देह-अभिमानमा आएर कुनै पनि उल्टो-सुल्टो कार्य गर्नु हुँदैन । देही-अभिमानी बन्ने पूरा पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ । आफ्नो चालचलन सुधार्दै जानु छ ।
- २) धेरै धेरै मीठो, शीतल बन्नु छ । भित्र क्रोध, मोहको जुन भूत छ, त्यसलाई निकालिदिनु छ ।

वरदानः- स्वमानको सिटमा स्थित रहेर मायालाई समर्पण गराउने श्रेष्ठ स्वमानधारी भव

संगमयुगको सबैभन्दा श्रेष्ठ स्वमान हो मास्टर सर्वशक्तिमान्को स्मृतिमा रहनु । जसरी कुनै ठूलो अफिसर वा राजा स्वमानको सिटमा स्थित हुन्छ भने अरूले पनि उसलाई सम्मान दिन्छन् । यदि स्वयं सिटमा छैन भने उसको अर्डर कसैले मान्दैन । त्यस्तै तिमी पनि स्वमानधारी बनेर आफ्नो श्रेष्ठ स्वमानको सिटमा सेट रह्यौ भने माया तिम्रो अगाडि समर्पण हुन्छ ।

स्लोगनः- साक्षीपनको स्थितिमा रहेर दिलारामको साथको अनुभव गर्नेवाला नै लवलीन आत्मा हो ।